

A BIC PÁRIZSBÓL, FRANCIAORSZÁGBÓL TELEFONÁL

Azon a nyári délutánon úgy döntöttem, hogy a hegyekbe megyek.

Lent a városban a hőmérséklet elérte a 42 Celsius-fokot. Szaúd-Calabria emlékeztetett minket, milyen a sivatagi hőség. Az OPEC-be még nem vettek fel minket, Olaszország továbbra sem volt hajlandó elengedni bennünket, Brüsszel pedig minden nap más számlát nyújtott be, és mindegyik újabb áldozatot követelt.

Nem tudtam megállni, hogy el ne gondolkodjam azon, hogyan telnek a napjaim; elmosolyodtam a közelmúlt eseményein, és arra gondoltam, milyen törékeny tud lenni az ember a történetekben, a gondolatokban és a telefonomon tárolt üzenetek újraolvasása közben.

Csak néhány nap telt el azóta, hogy a BIC France teljes vezetősége elhagyta a városomat. Chanel nem sokkal utánuk távozott, és kevesebb mint huszonnégyszerrel később üzenetet küldött nekem a Telegramon.

Így szólt:

„A szállodában dolgozó nőtől kaptam meg a telefonszámát. A nők mindig megteszik egymásnak ezeket az apró szívességeket. Igazán örültem, hogy megismerhettem, és értékeltem, hogy nem azt tette, amit a legtöbb férfi szokott. Az elmémre figyelt, nem csak a testemre.

De nőként őszintén szólva úgy hiszem, ez nem a vége. Ez nem ígéret; sokkal több annál. És a nők sosem mondanak le a lehetetlen dolgokról.

Hamarosan beszélünk.

Puszi,

Chanel.”

Épp el akartam tenni a telefont, hogy eltűnjek a természetben, amikor újabb hívás érkezett.

Az országhívószám a szokásos volt.

+33. Franciaország.

Chanel akart beszélni velem.

Nem vettem fel azonnal.

Sőt, csak a negyedik próbálkozására vettem fel; minden hívás szinte pontosan öt perccel az előző után érkezett.

Meg akartam érteni, mennyire sürgős és fontos az ügy valójában, és ez volt az egyetlen stratégia, amellyel ezt rendesen fel tudtam mérni.

Ez volt az egyik titok, amelyet Gillette anyja tanított nekem.

Soha ne ajánld fel, hogy teljesen rendelkezésre állsz.

Ne tedd magad túl könnyen elérhetővé.

Válj valami értékessé, szinte drágakővé.

Csak akkor nő az értéked, és csak akkor tekintenek rád az emberek úgy, ahogy kell.

Végül eljött a pillanat, hogy felvegyem.

Ingerültnek tűnt, és azonnal megkérdezte, hová tűntem.

Fontos volt.

Sürgős volt.

Újabb találkozóra volt szükség.

De ezúttal, mondta, a legmagasabb szinten.

„Ki az?” – kérdeztem. „A pápa a Vatikánból?”

„Nem” – felelte nevetve. „Maga mindig ugyanolyan.”

A megjegyzés szinte azt sugallta, hogy már kiismert.

Aztán folytatta.

„A család, amely a BIC legnagyobb részvénytcsomagját birtokolja, találkozni szeretne Önnel. És ami még nekem is furcsa: mind nők. Egyetlen férfi sincs köztük.”

„Eljön Párizsba?”

„Meg kell néznem, mennyibe kerül a rendelkezésre álló tevé” – feleltem.

„Különben is, tudja, hogy nagyon kevésből élek.”

„Tudtam, hogy csak egyetlen okból jön el” – válaszolta.

„A könyveit olvasva rájöttem, hogy maga sosem mond nemet a nőknek. Ez elegancia, stílus és klassz kérdése. Bárki rájöhet erre, aki olvassa a műveit.”

„Kérem, ne hozzon zavarba, mert még elpirulok” – mondtam. „Főleg, hogy telefonon úgysem venné észre. És pontosan mikor szeretné, hogy menjek?”

„Amikor csak akarja. Nem kell időpontot egyeztetni. Egy kávézóban várják majd a Champs-Élysées-n. Azt rendelhet, amit csak szeretne.”

„Intézkedem, és hamarosan jelentkezem.”

„Viszonthallásra.”

„Viszonthallásra.”

A hívás után sokáig gondolkodtam.

Mégsem érhettem el egyetlen gondolat sem azt a valóságot, amely a rendkívüli nők rögtönzéseiben rejlik.

Ferdinando